

Cuvântul Domnului

Schițe și material de predicat.

Intimpinarea Domnului.

»Acesta este pus spre căderea și scularea a mulți din Israil și pe semnul căruia i-se va zice împotrivă.

Luca II.

Lumea avea lipsă arzătoare de un Mântuitor. Il doria, îl aștepta cu nerăbdare. I-s'a promis demult. Intr'adevăr, plinită vremea. Mântuitorul și sosește în forma unui prunc mic și se prezintă în biserică. Biserica, prin glasul dreptului Simeon, îl recunoaște de Mesia, de Mântuitorul cel promis. Iată însă cu ce cuvinte îl binevențează: „Acesta este pus spre căderea și scularea a mulți din Israil și spre semnul, căruia i-se va zice împotrivă“. Cu alte cuvinte: Mulți se vor mântui prin tine, dar mulți se vor și pierde prin tine, și vei fi dujmănit cu o ură neîmpăcată, cât timp vor fi oameni pe pământ. — Curioase cuvinte! Isus mântuitor și pierzător de oameni! Isus iubind pe toți, și urât și dujmănit fără încetare! Iată dar ceea ce vrem să înțelegem astăzi.

1. Isus e Mântuitorul multora. Al căror? Al celor ce „șed în întuneric și în umbra morții“ a) *In întuneric* sunt, cei cari nu știu calea mântuirii lor; nu cunosc pe Dumnezeu, ziditorul și stăpânul lor și nu știu ce să facă spre a-i plăcea lui. Așa a fost tot neamul omenesc înainte de Isus; așa sunt azi: păgânii, evreii, creștinii neînvățați. Ei nu cunosc bine calea, nu cunosc bunătatea, iubirea, răbdarea, blândeța lui Dumnezeu. Acestora Isus le-o descopere, le-o arată cu cuvântul și cu fapta, fie însuș, fie prin apostoli, episcopi, preoți.

El *luminează* pe toți, îi scoate din întuneric la lumină, arată calea. b) El e și Mântuitorul celor ce „*sed în umbra morții*” adică a celor ce zac în *moartea păcatelor*. Le arată bună-tatea, răbdarea, mila, iubirea lui Dumnezeu. Le descopere starea jalnică în care zac. Li pătrunde cu o vie căință pentru păcatele lor; îi aduce la mărturisire îi iartă. și pe urmă. scă-pându-i din moartea păcatului, se unește cu ei în sfânta cuminecătură, și le face parte din viața sa dumnezească.

De câteori ne-a scos și pe noi Isus din întuneric la lumină, prin predicile auzite, prin glasul s. Evangheliei, prin cărți bune, prin sfaturile preoților și ale oamenilor evlavioși? De câteori ne-a scos și din moartea păcatelor prin mărturisire și ne-a dat viața lui în sfânta cuminecătură! Nu e oare el Mântuitorul nostru?...

2. Isus e pierzătorul multora. Al căror? a) Al celor ce fiind în întuneric primesc lumina lui Isus, după aceea însă ei *stinge aceasta lumină*, și amăgindu-se pe sine și pe alții, apucă pe calea rătăcirilor și a învățăturilor greșite, și trag și pe alții după ei. Așa sunt toți cei ce se rup de către sfânta biserică catolică, dela care au primit lumina, și scornesc alte credințe și învățături, cari nu se potrivesc cu ale apostolilor și cu ale lui Isus. Ei se cred în lumină, dar ei sunt în întunec și Isus îi va perde ca pe niște stricători ai bisericii și credinței sale. Feriți-vă de ei! — b) Isus e pierzător și al acelor, cari nu ascultă de chemarea lui, și *rămân mai departe în întunericul și moartea păcatelor*. Predici, sfaturi, cărți bune, boale, pagube, nimic nu-i mișcă. Totul e zădarnic. Isus îi rabdă câtva timp, dar plinindu-li-se timpul lor, îi pierde pe veci. Cutremurați-vă și vă temeți.

3. Isus e dușmănit fără încetare. Toți iubitorii de averi, de plăceri, de măririi deșarte, de îmbuibări, *văd în Isus un dușman*. Și cum e plină lumea de ei, e plină lumea de ură asupra lui Isus. Și cum astfel de oameni nici când nu lipsesc în lume, de aici vine că Isus e fără încetare dușmănit și persecutat. Isus îi rabdă, dar ziua lui resare peste toți. Tot cine-i este prietin, va fi mântuit, cine-i este dușman va fi pierdut! Tu ce-i ești lui Isus? Te rușinează, te smerește, te căiește, fii credincios lui.

P. A. Pop O. S. B. M.

De Dumineca Hananencei.

„Miluește-mă Doamne, Fiul lui David, fiica mea rău se îndrăcește“.
(Mat. 15. 22).

Ce minunată e *râvna* acestei femei, care atât de greu a putut ajunge la Isus, luând ia socotință: a) nașterea sa; b) starea ficei sale și c) locul depărtat unde se afla Isus.

1. Isus, amăsurat voinței Părintelui său, mai avea de petrecut un an pe pământ. De aceea voiește să treacă prin diferitele părți ale Palestinei, pe unde încă nu umblase. Astfel ajunge lângă cele două orașe de căpetenie ale Feniciei Tirul și Sidonul. Locuitorii acestor cetăți erau din hananeni. Hananeanca era născută din părinți păgâni. Putem crede însă că ea, urmând glasul conștiinței, a părăsit idololatria și se închina adevăratului Dumnezeu, așteptând pe Mesia cel promis izraeliților. În Testamentul vechiu aflăm mai multe persoane, cari deși trăiau între păgâni se închinau unicului Dumnezeu. Așa a fost Iov și Balaam între moabiți. Sutașul Corneliu, despre care ne amintesc Faptele Apostolilor, era născut păgân, comandant al soldaților păgâni și totuși era închinător adevăratului Dumnezeu, care și de vedenie cerească s'a învrednicit.

2. Cât de greu i-a fost bieteii femei hananence să ajungă la Isus în urma stării nefericite a fiicei sale, cuprinse de duhul cel necurat. Ce dureri neînchipuite nu-i cauza bieteii mame vederea zilnică a nenorocirii fetei sale! Cu cât dor nu aștepta ea însănătoșarea ei! De bună seamă vecinii săi păgâni au sfătuit-o să ceară ajutor dela zeii lor. Ea nu săvârșește un astfel de păcat. Chiar dacă unicul, adevăratul Dumnezeu în care crede, n'ar voi s'o ajute, totuși nu se întoarce cu rugarea la idoli și la vrăjitorii. — Durere cât de des o fac accasta unii creștini! Ca să se scape pe sine, ori pe alții de necazurile trupești, se încumetă a recurge la mijloace superstițioase, ori dacă aceasta n'o fac, folosesc toate mijloacele naturale, uitându-și de Dumnezeu, care singur ne poate ajuta. Femeea hananeană sperează numai în Dumnezeu. Ce să se știe face, să dobândească ajutor dela Isus? Depărtarea locului nu-i îngădue

să ducă pe bolnavă la el, de altă parte starea bolnavei așa-i de îngrijorătoare, încât cu greu o poate lăsa singură. Se hotărăște în sfârșit să meargă la Isus, căci ea și așa n'o poate vindeca, numai acela, care vindecase deja pe atâția! Femeea aceasta cucernică face de rușine pe mulți creștini, cari nu-și găsesc timp să recurgă la Isus, care vindecă toate neputințele sufletești și trupești!

3. Femeea pornește la drum, să-l afle pe Isus. O femeie, ee drum lung trebuie să faci tu, fiind Isus în partea de miazăzi a Iudeii, iară ea la miazănoapte! Nu! Doar Isus vine înaintea aceloră, cari îl caută pe dânsul! Chiar în timpul acesta ajunge Isus la marginele Feniciei. Nici împrejurararea aceasta însă n'are să-i ajute, pentrucă Isus dorește să rămână ascuns. El se retrage într'o casă și nu voiește să-l știe nimeni. Voiește să rămână ascuns înaintea aceloră, cari și așa nu prea doresc să-L vadă. Ea însă știricește și află tot. Isus stă în hotarul țării păgâne, cei mai mulți nu-l cunosc, femeea însă îl cunoaște de depărte și strigă după el: miluește-mă Doamne, Fiul lui David, fiica mea rău se îndrăcește. — Și dinaintea noastră se ascunde Isus. Locuește retras într'o căsuță, în sfântul chivot! Mulți creștini aieva nu-l cunosc și când merg la biserică, nici nu le vine în minte că acolo locuește Isus, Fiul Dumnezeului celui viu! Nici nu-l caută, îl nesocotesc, chiar și când îl primesc în inimile lor, nu-i dau grija cuvenită și nu vorbesc cu el! Adevărații credincioși însă îl cunosc, îi simțesc prezența și deși nu-l văd cu ochii trupești, îl văd cu cei sufletești, aleargă cu dor la el, se așează în genunchi înaintea lui și-l adoară, ba și din depărtare, din casele lor i-se roagă, ca odinioară profetul Daniil din Babilon, întorcându-și fața spre Ierusalim. O, nefericiților, înaintea cărora Isus e ascuns, să știți că între voi stă acela, pe care voi nu-l cunoașteți! Fericit acel creștin, care cunoaște pe Isus, deși e ascuns, acela care vede pe Isus și se îndreaptă la el în lipsurile sale, pentrucă acela câștigă ajutor și dar cași femeea hananeancă!

Dr. AUGUSTIN TATAR.

Dumineca lăsatului de carne.

Și iarăș vrea să vină cu mărire, să judece viii și morții a căruia împărăție nu va avea capăt. (Simb. cred.)

Slujbele rânduite de biserică pentru ieri (Sâmbătă) sunt în amintirea părinților și fraților noștri celor din veac adormiți, pentru cari ne-am rugat, ca Domnul Dumnezeu să-i odihnească în corturile dreptilor. Rugăciunile și cântările de azi ne amintesc altceva: *judecata din urmă*.

Prin aceasta înțeleaptă combinare de slujbe, biserica ne repețește ceea ce ne învață sf. Scriptură și ne spune viața: odată veți lăsa aici năișoara voastră, cufundată cu tot ce ați adunat, aparținând celor trecătoare și în ziua eliberării sufletului de trup fiecare veți fi judecați cu deplină dreptate pentru tot ce ați făcut, bine rău: cu gândul, cu vorba, cu lucrul și întrelăsarea. — Aceasta e *judecata particulară*.

Mântuitorul nostru în sf. Ev. de azi ne vorbește despre altă judecată, despre modul ținerii *judecății celei din urmă*, când vom fi judecați în văzul tuturor fapturilor cu înțeles și voie liberă (Preacurata Fecioară, îngeri, toți oamenii și dracii).

Pe cât putem să ne închipuim în ziua acea mare a judecății!... Judecătorul pe scaunul mării, cei buni de dreapta, cei răi deastânga lui; apărători, acuzatori, acuzeți, martori...

Înainte de judecată va răsună de nou glasul: „să fie“; va veni „ceasul întru care toți cei ce sunt în morminte vor auzi glasul lui și vor ieși cei ce au făcut bine întru învierea vieții, iar cei ce au făcut rele întru învierea osândirii“ (Io. 5. 28—29), — „unii la viață vecinică, și unii la ocară și rușine vecinică“ (Dan. 12. 2). Dreptii vor străluci ca soarele; cei răi vor fi urâți ca păcatul.

Toți se adună la un loc, dispărând de acolo orice deosebire de neam, limbă, avere, poziție, cunoscându-și bine fiecare slujba ce a avut și modul, în care împlinit-o.

Într'aceea apare *crucea Mântuitorului* spre bucuria dreptilor și spre întristarea celor răi. Dreptii își amintesc toate faptele bune, suferințele și necazurile, în cari crucea le-a fost mângâiere și razim; mulțimea ispitelor învinse cu puterea crucii și sclăvia păcatelor, din care s'au întors având de far luminos tot crucea. Judeii și păgânii și câți alți mulți, cari se aseamănă aceloră cu învățătura, la lumina crucii, își vor

vedea smintelele și nebuniile. Creștinii răi își vor vedea leagănul, din care au fost duși la botez, trăind apoi păgânește, neprimind hincuvântările cerului; neapropiindu-se de masa Domnului, ori apropiindu-se fără veșmânt de nuntă. Ingroziți vor vedea, că ei n'au roade vrednice de viața vecinică, fiindcă inima lor a fost stâncă, ori drum, ori spiniș pentru toată sămânța bună, ce s'a aruncat în ea. Privind aceștia pe cei buni, pe cei ce au fost înșelați, desconsiderați și neîndreptățiți de ei, „vor zice întru sine, căindu-se“... (Înț. I. Solom. 5, 3—5).

Pe norii cerului deodată se arată Domnul Hristos nu ca Mântuitor, ci ca Judecător... Separă pe drepti de păcătoși... Se începe judecata... În cartea mare a atotștiinței lui Dumnezeu și în conștiința fiecărui se văd de toată lumea cugetele, sentimentele vorbele și faptele bune ale dreptilor și cele rele ale păcătoșilor... Dreptii se bucură... Păcătoșii se îngrozesc... Pe păcătoși nu-i ia în apărare nici Maica Domnului, nici îngerii buni; nu-i ascultă nici munții și măgurele ca să-i ascundă. Stau zdrobiți sub blestemul lui Dumnezeu.

După ce toate se descoper, toate se știu de toți, Judecătorul preadrept privește cu bucurie pe cari au sămănat întru dureri, pe cari au umblat pe calea cea strâmtă, pe cari l-au mărturisit și le zice: „*Veniți, binecuvântuții*“... (Mat. 25, 34), veniți voi cei săraci cu spiritul, cei blânzi, cei curați... cei cari ați împlinit poruncile, cari n'ați făcut nici o daună nici în trupul, nici în sufletul... nici în averea... deaproapelui, veniți, cari ați făcut bine deaproapelui, ajutând pe cei flămânzi, săraci... goli... bolnavi... învățând pe cei neînvățați... Veniți cei primiți, veniți, de moșteniți împărăția, pe care ați dorit-o, pentru care v'ați rugat, ați trăit și ați murit...

Apoi se întoarce dreptul Judecător spre cei dea stânga. Fața i-se întristează și cu glas detunător le zice: „*Duceți-vă dela mine, blestemații*...“ (Mat. 24, 24); Depărtați-vă, cari v'ați lăpădat de mine, cari n'ați urmat poruncile mele, cari în loc să mă iubiți m'ați batjocorit: disprețuit... direct, ori în aceia cu cari m'am identificat; în flămâzii, goli, bolnavii, întristații, rătăciții mei... Blestemați ați fost în mintea, inima, ochii, limba... blestemați sunteți, și blestemul va fi însoitorul vostru în vecii vecilor...

Dreptii în societatea dulcelui Isus, a Preacuratei și a îngerilor pleacă veseli în locul fericirii, unde domnește pacea și iubirea. *Blestemații*, rușinați și înfuriați, ca alungați de tunete,

pleacă sub comanda dracilor în iadul vecinic, unde focul nu se stânge...

Oare noi, în care loc vom sta la judecată?... În care ni-l vom alege cu prețul vieții noastre bune, ori rele!...

Să nu ne jucăm de-a viața... De multe ori zicem în credeu: „Și iarăș va să vină... Să ne cugetăm serios la ce zicem. Atunci ne vom nizuși să trăim, făcând voia lui Dumnezeu. În cazul acesta bunul Isus și cătră noi va zice: „Veniți binecuvântații...“ (Senior).

Despre post.

Bună este rugăciunea cu post și cu milostenie și cu dragoste.

Tobia XII, 8.

Fiecare om care își dorește mântuirea sufletului trebuie să facă pocăință, să se întoarcă la Dumnezeu cu părere de rău, cu durere și cu lacrimi cerând mila și îndurarea îndelung răbdării și bunătății sale: „*Pocățiți-vă și vă înturnați ca să se șteargă păcatele voastre*“ (Faptele Ap. III, 19). Cel mai bun și mai potrivit timp, anume rânduit rânduit spre aceasta, este postul s. Paști sau paresimile: „*Iată acum vremea bineprimită, iată acum este ziua mântuirii* (II. Rev. VI, 2). Ca să putem petrece cu folos sufletesc vremea postului, să vedem:

1. Pentru ce trebuie să postim.

2. Cum să postim.

1. Noi trebuie să postim a) pentru că ne este poruncit, de Dumnezeu și cu putere avută dela ei de s. Biserică Dumnezeu a poruncit strămoșilor Adam și Eva în raiu ca să nu mânânce din pomul cel oprit și fericiți ar fi fost ei și tot neamul omenesc și aici pe pământ, dacă nu ar fi călcat porunca Domnului. Iar în legea vechie era oprită mâncarea cărnei de porc și în ziua ispășirii nu se mânca nimic, și prorocii îndemneau pe poporul evreesc să postească ca să înlânzească mânia lui Dumnezeu de câte ori cădea în fărădelegi, mai ales în idolatrie, ori îl amenința vreo mare nenorocire, ori robia popoarelor păgâne: „*Trimbițați cu trâmbița în Sion, sfințiți postul. Intoarceți-vă la mine din toată inima voastră, cu post, cu plângere și tânguire*“ (Ioil, II. 12—15).

În legea nouă Biserica cu putere dela Domnul rânduește în porunca a treia bisericească: „*Să ții posturile și ajunurile*

cari și precum îți poruncește sf. Biserică. Este dar poruncă și celce nu o ține păcătuiește.

b) Trebuie să postim căci ne este de lipsă și de folos. Trupul omului este aplicat spre rele și dacă este, bine hrănit, se sburdălnicește, cade rob patimilor și păcatelor. Deci trebuie ținut în frâu, cum se țin animalele și fiarele prin foame, iar dacă a păcătuie să fie pedepsit ca însuși să-și ispășească vina. Insuș sf. Pavel Apostolul zice: „*Imi chinuiesc trupul meu și îl supun robiei, ca nu cumva altora predicând, însuș să mă fac netrebnic.*“ (I. Cor. IX, 27.)

Domnul N. Isus Hristos prin postul său de 40 de zile, S. Botezătorul postind toată viața și nenumărații sfinți ne-au dat pildă și îndemn ca să postim. Doftorii trupești în caz de boală bunul cel dintâiu îl fac, că prescriu regim sau dietă, fără de care nime nu se poate vindeca. Cu atât mai mult trebuie să o facem aceasta pentru viața sufletului.

2. Prorocul Isaia (Cap 58) zicea către poporul său: Dumnezeu nu vă ascultă, pentru că în zilele posturilor voastre faceți voile voastre, adecă nici în acele zile sfinte nu vă lăpădați de viața voastră ușuratică sau chiar plină de păcate, deci vă chinuiți trupul fără de nici un folos pentru suflet, postiți dar nu faceți pocăință. Deci zice Isaia: de vrei ca postul tău să fie bun și sufletului de folos. desleagă toată legătura nedreptății, adecă lapadă-te de păcatele cari te înlănțuesc lumiei și răutăților ei, frânge celui flămând pânea ta, primește pe cel sărac în casa ta. îmbracă pe cel gol și dă flămândului (cu sufletul) pâne din sufletul tău, adecă sfat și învățătură bună.

Deci creștinul în post pe lângă căsnirea trupului său, să fie pururea pătruns de spiritul pocăinței, având ca David păcatul său înaintea sa, ca să-l urască și să-l pedepsească în trupul său, să se roage umilit ca vameșul, să fie blând, smerit, milostiv, iertător, să nu clevetească pe deaproapele, să asculte cuvântul Domnului, să fugă de petrecerile și adunările sgomotoase și chiar dela multe lucruri permise să se continuească.

Așa va împlini creștinul cu adevărat legea postului și meditând în săptămâna cea mare cu evlavie patimile Domnului se va asemăna oarecumva pătimirii lui și se va învrednici ca prin curățirea și înoirea sufletului prin sfintele taine să ajungă întru bucurie deplină mărita zi a învierii, nădejdea și chezeșia învierii noastre. Amin.

Dr. Iacob Radu.